

URNAŞA: İnsan Şehri

Urnaşa, Kadim Süryanice’de “**İnsan Şehri veya İnsan Diyarı**” demektir. Ama ne taşla ne toprakla inşa edilmiştir; o, insan ruhunun en derin, en güzel katmanlarından yükselen bir vicdan yurdudur.

Haritalarda yoktur, çünkü onun sınırları coğrafyaya değil, **ilahi adaletin, erdemin ve insani aşkınlığın iz düşümlerine** dayanır. Zihinle değil, gönülle var edilir; dilin kuru seslerinden değil, kalbin en derin, en samimi eylemlerinden doğar.

Bu şehirde insan, sadece beden ve kemikten ibaret değildir. O, anlamın kutsal taşıyıcısıdır; sorumluluğun ve merhametin somut cisimleşmiş halidir. Urnaşa’nın dar sokaklarında yürüyen her insan, içinde bir ışık taşır: **Kendini bilen, başkasının varlığını gözetken, yaşama ve yaratana derin bir saygı duyan bilinçtir bu.**

Urnaşa’nın meydanları sevginin terbiyesi ile konuşur. Gösterişli sözler, boş nutuklar burada yer bulmaz; en kıymetli ses, ruhun yumuşak, içten ve samimi yankısıdır. Çünkü bilinir ki, en hakiki iletişim, **ruhların derinliklerinde, samimiyetle örülmüş bağlarda başlar.**

Her kelime bir tohumdur Urnaşa’da. Toprağa atılan tohum gibi, ruha düşen kelimeler de bir gün filizlenir, köklü ve hakiki bir anlayışa, derin bir bilgelik ağacına dönüşür. Ama köksüz, anlamdan yoksun, derinliği olmayan tohumların ürün vermesi mümkün değildir; aynı şekilde, anlam taşımayan kelimeler ruhu besleyemez, gönlü aydınlatamaz, yüreği diriltmez.

İnsan zihni, daima bildiği kelimelerle yaşar. Hangi kelimeleri tanırса, onların büyüyle şekillenir düşüncesi, zikri ve pratiği. Urnaşa’da kelimeler sadece sözler değil; ruhları hizaya sokan, nefsi terbiye eden, içsel disiplini çağıran tohumlardır.

Ve her insan, kendi içsel Urnaşa’sını, kendi bildiği kelimeler dünyasında inşa eder. Kendi gönül terbiyesini, anlam ve mana dünyasını, disiplin, sevgi, sorumluluk ve farkındalıkla besler.

Tekâmül, yalnızca yeni kelimeler öğrenmek değildir; o kelimelerin manalarını yürekte özümseyip olmaktır, yaşamın her katmanına sinmek, ruhun derinlerine kök salmaktır.

Adalet burada yasal bir zorunluluk değil, ahlaki ve vicdani bir reflektir. Hiç kimseye bir hak bağışlanmaz; herkesin hakkı doğuştan kutsanmıştır. Güç, üstünlük için değil, korumak, iyileştirmek ve onarmak içindir. Büyüklük, kibirle değil, alçakgönüllülükle ölçülür Urnaşa’da. Zira burada yargı, cezalandırmak değil; insanı onarmak, kaybolmuş yönünü bulmasına yardımcı olmaktır. Yanlış yapan, dışlanmaz; bilgelikle sarılır, sevgiyle dönüştürülür. Çünkü herkes bilir: hiçbir yürek bozulmaz doğuştan; bozulma, sevgisizlikten, ahlaksızlıktan, ihmalden gelir.

Urnaşa’nın okulları bilgi değil, bilgelik tohumları eker. Bir çocuğun gözlerindeki pırıltı, bir yaşlının alnındaki saygıdeğer çizgilerle onurlandırılır. Her kuşak, öncekine minnetle, sonrakine umutla bağlıdır. Burada eğitim, bir varoluş yolculuğudur, ömrün sonuna dek devam eden bir serüvendir.

Ve bu yolculukta sevgi ve bilgi, sarsılmaz bir disiplinle buluşur. Ne kadar sevgi doluyorsa insan, o denli tevazu sahibidir. Ne kadar tevazu sahibi ise, kendini üstün görme duygusundan uzaklaşır, başkalarını olduğu gibi kabul eder.

Urnaşa’da kavramların derinliği ve özümseyilmesi hayati önem taşır. Çünkü sosyo-kültürel kalıp yargılar, önyargılar, kibir ve egolar, ruhsal hastalıkların ve düşünsel enfeksiyonların en köklü kaynaklarıdır. Bunların temizlenmesi için sabır, anlayış ve geniş bir kavrayış gerekir. Sadece kavramların önemsenmesi ve içselleştirilmesi, ruhun karanlığını yavaş yavaş aydınlatan bir kandildir.

Bu şehirde ahlak, başkalarını denetlemek için değil; kendini aşmak için yaşanır. Erdem, zorunluluktan değil, gönülden doğan bir yaşam biçimidir. İç sesine kulak vermek, vicdanın fısıltılarını dinlemektir. Vicdan, Tanrı’nın insandaki en içten yankısıdır.

Kiliseler (ve diğerk ibadethaneler) burada sadece ibadet için değıl; içsel birliğın, kalbin ve ruhun buluşma merkezidir. Sessizlik korku değıl, ruhun Tanrı'ya en yakın olduğı kutsal andır. Dualar, gösteriş için değıl; içten gelen özlemin, göğey yükselen en saf fısıltılarıdır.

Urnaşa'da cinsiyet ayrımı yoktur. Kadın, yaşamın öz kaynağıdır, toplumun ve vicdanın anasıdır. Onun değeri ne giydiğıyle ölçülmez; var oluşuyla, taşıdığı sevgiyle, insani dokunuşlarla ölçölür.

Çünkü Urnaşa'da herkes bilir: İnsan olmak sadece doğmakla değıl, insanca yaşamakla mümkündür. Kendini bildikçe, başkasına saygı duyar; başkasına saygı duydukça, Tanrı'yla barışır.

Belki Urnaşa hayalî bir şehirdir ama ruhta yankısı olan her şey gerçektir. Her hakikatin ilk adımına, her erdemli duruşa, her onurlu duruşa gizlice eşlik eder.

Belki bir gün... İnsanoğlu yüreğinde Urnaşa'yı kurar da, topraklar değıl, gönüller sınır olur birbirine. Ve gerçek barış, işte o gün başlar...

Eğitimle, sevgiyle, sabırla yeşeren bu insanlık şehrini yaşatmak, ancak anlamaya ve anlamlandırmaya açık olanların yoludur.

Ve unutmayın ki URNAŞA'da: **“Dünya gürültü koparanların değıl, yeni değerler yaratanların etrafında döner.”**

Yusuf Beğtaş